

Praha-Žižkov, 12.5.2019
P. Jareš

Matkou v Božích službách **L 1, 26 – 38**

Nevím, co se vám vybaví nejdříve, když se řekne „ služebník Boží “ nebo „ služba Pánu “. Možná se nám nejdříve vybaví věci jako modlitba, evangelizace, kázání, četba Bible, zpěv chval a podobně. Služba Pánu se však neomezuje na tyto činnosti. Marie je toho názorným příkladem. Na Marii vidíme, že je možné být matkou v Božích službách. A je to možné i dnes, i když to nejdůležitější dítě se už narodilo a dávno dospělo. Vykonáváním všech úkolů spojených s mateřstvím je možné sloužit Bohu. A Bůh si této služby jistě velice cení.

Když anděl Marii vysvětlil, co bude jejím úkolem, odpověděla mu: „ *Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.* “ (L 1, 38) Marie zde o sobě mluví jako o „ služebnici Páně “, což je totéž jako kdyby řekla, že je „ služebnice Hospodinova “. Marie tak stojí v jedné řadě se služebníky Hospodinovými, o kterých čteme ve Starém zákoně. Služebníkem Hospodinovým byl Mojžíš, kterého Bůh nazývá „ *Mojžíš, můj služebník* “ (Joz 1, 2). Král David byl Božím služebníkem (2S 7, 2). A mohli bychom jmenovat mnohé jiné. Skrze Mojžíše vyvedl Bůh Izrael ze země Egyptské. David vedl Boží boje. Proroci přinášeli Izraeli poselství od Boha. Ale jakou službu konala Marie? Jak ona sloužila Pánu Hospodinu? Tím, že přijala úkol stát se matkou Spasitele. Prostě byla matkou – to byla její služba. Byla to služba naprosto odlišná od toho, co konal Mojžíš, David nebo proroci. Přesto to byla služba stejnému Pánu – Bohu. V této své službě Marie konala spoustu obyčejných věcí, které běžně dělaly i jiné matky. Její dítě však bylo výjimečné, byl to Zachránce světa. Bůh tak Marii zahrnul do uskutečnění svých velkých plánů na záchranu lidstva. Její prostá mateřská péče byla součástí něčeho velkého a úžasného, i když to tak na první pohled nemuselo vypadat. Byl to však jeden kamének v mozaice Boží záchrany tohoto světa. Úkol, který Marie přijala, byl milostí od Boha. Marie si nijak nezasloužila být matkou Spasitele, Bůh jí však tuto přízeň prokázal.

Věřící matka dělá spoustu věcí, které dělají i nevěřící matky. Přesto když dva dělají totéž, není to totéž. Protože věřící maminka toto vše a mnohé jiné věci může konat ke slávě Boží. Věřící maminka může svému dítěti dát mnohem víc, než je všestranná tělesná péče a utvrzení v zásadách slušného chování. Věřící maminka se za své dítě může modlit. Může svému dítěti zprostředkovat něco z poznání Boha. Může mu zprostředkovat něco z Boží lásky. Věřící maminka může své dítě vyučovat zbožnému životu, jak to připomíná například kniha Přísloví. „ *Můj synu, poslouchej otcovo kárání a matčíným poučováním neopovrhuj.* “ (Př 1, 8)

Bůh svěřil matkám do péče člověka, skrze něhož může vykonat své dílo a dotknout se tak ostatních lidí. Naše maminky nás podstatně ovlivnily. Skrze jejich

službu může Bůh ovlivnit atmosféru ve společnosti i v církvi. Roli matek bychom tedy měli brát velmi vážně. Následky sahají hodně daleko. Jako příklad můžeme uvést ženu jménem Susanna Wesley. Byla to matka známého anglického kazatele-evangelisty 18. století Johna Wesleye, který se stal zakladatelem metodistického hnutí. Porodila 19 dětí (okolo poloviny jich zemřelo už v raném dětství). Za všechny své děti se vytrvale modlila a sama je i vzdělávala. Navíc každý večer v týdnu hovořila s jedním ze svých dětí hodinu o samotě. To všechno byla nepochybně dobrá příprava pro další Johnovy zkušenosti, pro jeho životní poslání.¹ Nebo jiný příklad: Jednoho večera se nevěřící dospělý syn zeptal své věřící matky: „ Máti, co jsi prožívala před svým obrácením? Měla jsi nějaké těžkosti, problémy? “ Odpověděla mu, že její obrácení bylo prosté, že se jako dítě spolehla na spasitelné dílo Pána Ježíše. Syn s tím vysvětlením spokojen nebyl. Matka však poznala, že Duch svatý na jejím synovi pracuje. Té noci si klekla a modlila se až do čtyř hodin do rána. Bylo to pondělí. Následující den, v úterý, mladý právník, který byl tehdy ještě student, četl 9. kapitulu Janova evangelia a osobně uvěřil v Pána Ježíše.²

Když máme malé dítě, otevírá nám to také cestu k rozhovoru s nevěřícími lidmi, kteří rovněž mají malé děti. Protože máme podobnou zkušenost, můžeme s nimi přirozeně navázat hovor. Takové kontakty se posléze mohou stát prostorem k nenuceným rozhovorům o víře.

Bohu můžeme sloužit i ve svém zaměstnání. Je možné být dělníkem, ředitelem či učitelkou ve službě Pánu. Cokoli děláme, můžeme dělat jako pro Pána (i v důchodu). Svým přístupem děláme Ježíši reklamu – vytváříme dobrou půdu pro slovo evangelia. Boží slovo se tak pro lidi kolem nás stává tělem. Mohou na nás vidět něco z Boží slávy a lásky.

Nemusíme svůj život dělit na duchovní a neduchovní oblast. Když jsme totiž uvěřili v Ježíše Krista, můžeme být s Pánem Bohem stále a všude. Pořád můžeme být v Božích službách. „ *At' tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží.* “ (1K 10, 31) Pokud je možné k Boží slávě konat tak obyčejné věci jako je jídlo a pití, těžko si můžeme představit činnost (samozřejmě s výjimkou jakéhokoli hříchu), kterou k slávě Boží konat nelze. Bůh se neštítí našeho každodenního života a našich všedních úkolů a povinností. Vždyť Boží Syn na sebe vzal tělo člověka, a to se všemi důsledky, které to s sebou neslo. Jeho tělo fungovalo jako tělo normálního člověka. Po dlouhou dobu se věnoval práci - patrně tesařské. A nakonec ve svém těle oslavil Boha tím, že podstoupil smrt na kříži.

Pán Bůh rozšiřuje naše chápání služby jemu i na ty nejvšednější činnosti. Na Marii nám ukazuje, že v Božích službách lze být i matkou.

¹ <https://www.faithgateway.com/praying-example-susanna-wesley/>

² Vlado Fajfr, *Nádherný život*, str. 24